

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 24Co/73/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6121453515
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 02. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrea Dudášová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2023:6121453515.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Andrea Dudášová a sudkýň: JUDr. Ľubica Spálová a JUDr. Dominika Horváthová, v právnej veci žalobkyne: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C., D. E. XXX, zastúpená splnomocnencom: Advokátska kancelária Suba & Partners, s.r.o., so sídlom Trnovec nad Váhom č. 91, IČO: 52 504 158, proti žalovanému: TOP KOMFORT s.r.o., so sídlom Dolné Saliby č. 164, IČO: 52 497 585, zastúpený splnomocnencom: VESTENICKÁ & BD advokátska kancelária, s.r.o., so sídlom Ševčenkova 5, Bratislava, IČO: 50 217 020, o zaplatenie 1.500,- eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Galanta č.k. 35C/58/2021-66 zo dňa 21. februára 2022, vo výrokoch II. a IV. takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom vyhovujúcom výroku II. a vo výroku IV. o náhrade trov konania **p o t v r d z u j e**.

Žalobkyni priznáva voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie rozhodol nasledovne:

I. Súd konanie v časti úrokov z omeškania vo výške

- 3% ročne zo sumy 300,- Eur od 26.02.2021 do zaplatenia,
 - 3% ročne zo sumy 300,- Eur od 26.03.2021 do zaplatenia,
 - 3% ročne zo sumy 300,- Eur od 26.04.2021 do zaplatenia,
 - 3% ročne zo sumy 300,- Eur od 26.05.2021 do zaplatenia,
 - 3% ročne zo sumy 300,- Eur od 26.06.2021 do zaplatenia,
- zastavuje.

II. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 1.500,- Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške

- 5% ročne zo sumy 300,- Eur od 26.02.2021 do zaplatenia,
- 5% ročne zo sumy 300,- Eur od 26.03.2021 do zaplatenia,
- 5% ročne zo sumy 300,- Eur od 26.04.2021 do zaplatenia,
- 5% ročne zo sumy 300,- Eur od 26.05.2021 do zaplatenia,
- 5% ročne zo sumy 300,- Eur od 26.06.2021 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

III. Vo zvyšnej časti súd žalobu zamietá.

IV. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 95% s tým, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté samostatným uznesením.

2. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie odôvodnil citáciou § 3 ods. 1 a 3, § 7 ods. 2 zákona č. 116/1990 Zb. o nájme a podnájme nebytových priestorov, § 261 ods. 1, 2 a 6, § 262 od. 1 a 2, § 369c ods. 1

Obchodného zákonníka, § 1 ods. 2, § 40 ods. 1, § 517 ods. 2, § 574 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z., § 144, § 145 ods. 1, § 146 ods. 1, § 255 ods. 1, § 256 ods. 1, § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku.

3. Súd prvej inštancie vychádzal zo skutkového zistenia, že nájomnou zmluvou uzavretou 27.2.2020 podľa § 663 Občianskeho zákonníka žalobkyňa ako prenajímateľ a vlastník budovy (cukrárne a baru) a vedľajšej budovy (šatňa a soc. zariadenie pre personál), ktoré sa nachádzajú v C. na ulici Hlavná č. 1357, dala žalovanému ako nájomcovi do užívania predmet prenájmu špecifikovaný ako časť budov pozostávajúcich z týchto miestností: cukráreň, bar, soc. zariadenie pre personál, šatňa, terasa pred obchodom. Zmluva bola dojednaná na dobu určitú od 1.4.2020 do 31.3.2022, výpovedná lehota bola dvojmesačná pre obidve zmluvné strany. Zmluvné strany si dojednali výšku nájomného na 300,- Eur mesačne, splatnú vopred k 25. dňu predošlého mesiaca. Podľa čl. VII Práva a povinnosti zmluvných strán si strany dojednali, že sa dohodnú na základe Občianskeho zákonníka na vzájomných právach a povinnostiach. Podľa čl. VIII Ukončenie prenájmu okrem dôvodov stanovených v zákone je prenajímateľ oprávnený okamžite odstúpiť od zmluvy, ak dôjde k hrubému porušeniu zmluvy zo strany nájomcu, pričom za hrubé porušenie tejto zmluvy sa považuje najmä omeškanie s plnením akéhokoľvek peňažného záväzku zo strany nájomcu. Podľa čl. IX Záverečné ustanovenia práva a povinnosti v zmluve výslovne neupravené sa riadia príslušnými ustanoveniami zákona č. 116/1990 Zb. o nájme a podnájme nebytových priestorov v znení neskorších predpisov a ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi.

Listom z 29.6.2021 označeným ako predžalobná výzva na zaplatenie dlžoby žalobkyňa vyzvala žalovaného na úhradu pohľadávky vo výške 1.800,- Eur z titulu neuhradeného nájomného od mesiaca január 2021 do dňa spísania výzvy (6x300,- Eur), v lehote 7 dní od doručenia.

Podľa vystavených príjmových dokladov z 12.7.2021 žalobkyňa prijala od žalovaného dve úhrady po 300,- Eur ako nájomné za mesiac január a február 2021, bar Tešedíkovo 1357.

Listom z 20.7.2021 žalobca prostredníctvom právneho zástupcu oznámil žalovanému okamžité skončenie nájomnej zmluvy a vyzval ho na vypratanie z dôvodu, že žalovaný dlhodobo porušuje nájomnú zmluvu v časti článku VIII., t.j. sústavne a dlhodobo neplatí nájom na predmet nájmu.

Žalovaný listom zo 6.8.2021 žalobkyni oznámil, že považuje okamžité odstúpenie od nájomnej zmluvy za neplatné.

4. Vecne argumentoval tým, že „na základe vykonaného dokazovania bolo ustálené, že žalovaný neplnil povinnosti vyplývajúce z nájomnej zmluvy, keď neuhrádzal dojednané nájomné od mesiaca január 2021, v dôsledku čoho ho žalobkyňa písomnou výzvou z 29.6.2021 vyzvala na zaplatenie sumy 1.800,- Eur (6 x 300,- Eur od januára 2021 do júna 2021). Žalovaný vykonal 12.7.2021 dve úhrady po 300,- Eur, ktoré žalobkyňa podľa predložených príjmových pokladničných dokladov započítala na dlžné nájomné za január a február 2021. V konaní si žalobkyňa uplatňuje dlžné nájomné za mesiace marec až júl 2021 vo výške 1.500,- Eur (5x 300,- Eur). Pokiaľ žalovaný tvrdil, že úhrady vykonané 12.7.2021 mali na základe dohody predstavovať úhradu nájomného za mesiace jún a júl 2021, toto svoje tvrdenie žiadnym spôsobom nepreukázal. Žalovaný zároveň neunesol ani dôkazné bremeno na preukázanie tvrdenia, že medzi stranami existovala dohoda o odpustení dlhu v rozsahu nájomného za 5 mesiacov. V tejto súvislosti síce žalovaný navrhol dokazovanie výsluchom žalovaného, od ktorého upustil, a zároveň výsluchom svedkov, ktoré súd zamietol. Svedkovia totiž mali dosvedčiť existenciu ústnej dohody medzi zmluvnými stranami o odpustení dlhu. Nakoľko však pre odpustenie dlhu veriteľom Občiansky zákonník v ust. § 574 ods. 1 vyžaduje písomnú formu, súd vykonanie dokazovania výsluchom žalovaným navrhnutých svedkov považoval za nadbytočné. Nakoľko žalovaný ani netvrdil, že by pri odpustení dlhu bola dodržaná zákonom vyžadovaná forma, ani preukázanie existencie údajnej ústnej dohody by pre konanie nemalo význam, keďže takýto právny úkon by bol v zmysle § 40 ods. 1 Občianskeho zákonníka absolútne neplatným.

Nakoľko žalovaný neuhradil odplatu za užívanie nebytového priestoru, ktorého vlastníčkou je žalobkyňa, súd ho zaviazal na zaplatenie sumy 1.500,- Eur, t. j. za obdobie piatich mesiacov od marca 2021 do júla 2021 po 300,- Eur. Zároveň, keďže žalovaný sa so splnením povinnosti uhradiť peňažnú pohľadávku dostal do omeškania, súd žalobkyni priznal aj nárok na úroky z omeškania v zmysle § 517 ods. 2 OZ v spojení s § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z., a to v zákonnej výške 5% ročne z dlžnej sumy za ten ktorý mesiac omeškaného nájomného do zaplatenia.

V časti pôvodne uplatneného nároku na úroky z omeškania vo výške 3% ročne tak ako sú vymedzené v bode I. výroku tohto rozsudku, súd vyjadrenie právnej zástupkyne žalobkyne na pojednávaní 21.2.2022

posúdil podľa obsahu ako čiastočné späťvzatie žaloby, a preto v tejto časti konanie v zmysle ust. § 144 a nasl. Civilného sporového poriadku zastavil.

Vzhľadom na to, že zmluvný vzťah medzi stranami sa riadi ustanoveniami Občianskeho zákonníka, súd žalobu zamietol v časti nároku na paušálnu náhradu vo výške 40,- Eur uplatnenú s odkazom na § 369c ods. 1 Obchodného zákonníka, ktorú úpravu na tento zmluvný vzťah nemožno aplikovať.

Pokiaľ ide o naznačené odstúpenie od zmluvy, súd poukazuje na skutočnosť, že uvedené tvrdenie vo svojom vyjadrení uviedol len žalovaný, ktorý zároveň uviedol, že tento úkon žalobkyne považuje za neplatný. Žalobkyňa v tejto súvislosti žiadne vlastné tvrdenia neuviedla, neprodukovala žiadne dôkazy. Odkaz na iné súdne konanie, prípadne odkaz na predbežné právne posúdenie vykonané iným sudcom, súd nepovažuje za relevantné uvedenie rozhodujúcich skutočností. Pokiaľ teda strany sporu neuviedli žiadne skutkové tvrdenia ohľadne trvania zmluvného vzťahu (žalobkyňa) alebo uviedli tvrdenia, ktoré však popierajú spochybnenie trvania zmluvného vzťahu (žalovaný), súd nevidí dôvod, aby sa sám k týmto skutočnostiam vyjadroval. K vyjadreniu žalovaného, ktoré odznelo na pojednávaní 21.2.2022, že ak by sme prezúmovali platnosť okamžitého skončenia zmluvného vzťahu k 20.7.2021, nemožno od žalovaného žiadať plné nájomné za mesiac júl 2021, súd napriek tomu uvádza, že tento záver nemožno prijať. Pri prezumpcii platnosti odstúpenia od zmluvy žalobkyňou, by vzhľadom na povahu zmluvného vzťahu účinky nastúpil od počiatku (ex tunc) a žalovaný by bol podľa zásad o bezdôvodnom obohatení povinný vrátiť všetko čo získal. V danom prípade by tak žalovaný bol povinný platiť náhradu za užívanie nebytového priestoru (stanovenú vo výške obvyklého nájomného) za reálny čas užívania, pričom žalovaný ani netvrdil ani v konaní nepreukazoval, kedy priestor reálne prestal užívať, teda či to bolo k 20.7.2021 alebo ho vypratá neskôr.

Žalobkyňa bola v konaní úspešná v časti, v ktorej súd žalobe vyhovel a priznal jej nárok na zaplatenie sumy 1.500,- Eur (97,5%). Žalovaný bol úspešný v časti, v ktorej súd žalobu zamietol v rozsahu 40,- Eur (2,5%). O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1, podľa ktorého žalobkyňu ako v prevažnej miere úspešnej strane priznal právo na pomernú náhradu trov konania v rozsahu 95% (97,5 - 2,5). O výške náhrady súd rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozhodnutia (262 ods. 1 C.s.p.).“

5. Proti tomuto rozsudku podal žalovaný odvolanie v časti výroku II., ktorým súd žalobe čiastočne vyhovel a výroku IV., ktorým žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyňu náhradu trov konania. Odvolanie odôvodnil z dôvodu, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces podľa ust. § 365 písm. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku, súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností podľa ust. § 365 ods. 1 písm. e) Civilného sporového poriadku, súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f) Civilného sporového poriadku a z dôvodu, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h) Civilného sporového poriadku.

Žalovaný má za to, že súd prvej inštancie nedostatočne zistil skutkový stav, v dôsledku čoho aj vec nesprávne právne posúdil. Súd prvej inštancie pri posúdení nároku žalobkyne vychádzal z toho, že podľa ust. § 574 Občianskeho zákonníka zákon pre odpustenie dlhu veriteľom vyžaduje písomnú formu. Súd ale vôbec nezisťoval ďalšie relevantné skutočnosti pre posúdenie žalovaného nároku, konkrétne na základe akého skutočného právneho dôvodu žalovaný nájom za uvedené obdobie neplatil. Súd prvej inštancie sa bez vykonania potrebného dokazovania vôbec nezaoberal tým, či k neplateniu nájomného zo strany žalovaného za uvedené obdobie nedošlo už na základe jednostranného vyhlásenia žalobkyne ako prenajímateľa, ktorým sa žalovaný pri plnení záväzkov z nájomnej zmluvy iba spravoval. Uvedené konanie žalobkyne bolo pritom reakciou na doručené vyúčtovanie elektrickej energie žalovanému ako odberateľovi v decembri 2020, ktoré skutočnosti aj na seba časovo nadväzujú. Pre platnosť takéhoto jednostranného vyhlásenia subjektu zákon písomnú formu nevyžaduje, to znamená, že môže byť urobený aj v ústnej forme. Rovnako časovo aj logicky nadväzuje aj žalovaným zaplatené nájomné v júni 2021 a to za obdobie nasledujúce po skončení obdobia spadajúceho do odpustenia dlhu. Skutočnosť, že žalobkyňa od žalovaného nepožadovala zaplatenie nájomu od januára 2021 do mája 2021, nasvedčuje aj samotné správanie sporových strán v rozhodnom období, kedy žalobkyňa počas celej tejto doby zaplatenie nájomu od žalovaného nepožadovala ani sa ho žiadnym spôsobom nedomáhala a rovnako sa nedomáhala ani vypratania predmetu nájomu z dôvodu neplatenia nájomu. Súd prvého stupňa vôbec nezisťoval, prečo sa žalobkyňa nedomáhala zaplatenia nájomu už skôr.

Súd prvého stupňa nevenoval žiadnu pozornosť a nevykonal ani dokazovanie v smere, či medzi sporovými stranami nedošlo aj k prípadnému započítaniu spôsobenej škody titulom nespotrebovanej

elektrickej energie s pohľadávkou na zaplatenie nájmu za sporné obdobie podľa ust. § 580 Občianskeho zákonníka. Súd prvej inštancie ani v tomto smere nevykonával žiadne dokazovanie, v dôsledku čoho dospel k nesprávnym právnym záverom.

Žalovaný má za to, že súd prvej inštancie nevykonaním navrhnutých dôkazov, ktoré by rozhodne prispeli k objasneniu skutočností relevantných pre rozhodnutie súdu o žalovanom nároku žalobkyne, znemožnil žalovanému uplatňovať jeho procesné práva, a to v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, do ktorého spadá aj právo navrhovať dôkazy a vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom, práva na vyporiadanie sa so všetkými relevantnými skutočnosťami v konaní zo strany súdu, či zákaz prekvapivých rozhodnutí a ľubovôle pri rozhodovaní. S poukazom na postup súdu prvej inštancie ako aj odôvodnenie jeho rozhodnutia, je možné konštatovať, že v danom prípade došlo aj k naplneniu odvolacieho dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku.

V neposlednom rade žalovaný dáva do pozornosti, že ak by súd prvej inštancie vykonal dokazovanie aj riadnym výsluchom strán sporu, dospel by k ďalším relevantným skutočnostiam, a to že pri uzatváraní zmluvy žalovaný v zmysle článku V. nájomnej zmluvy zaplatil žalobkyňu kauciu vo výške dvoch mesačných nájomov, teda vo výške 600,- Eur, o čom predkladá v prílohe listinný dôkaz. Prijatú kauciu je žalobkyňa povinná po skončení nájmu žalovanému vrátiť. Podľa vyjadrenia žalobkyne aj v iných súdnych konaniach (napríklad v konaní o neplatnosť skončenia nájomnej zmluvy vedenom na Okresnom súde Galanta pod sp. zn. 8C/52/2021), nájom skončil na základe okamžitého odstúpenia od nájomnej zmluvy dňa 20.07.2021, kedy žalovanému vznikol nárok na vrátenie tejto kaucie. S poukazom na uvedené, v prípade, ak bude mať súd za preukázaný nárok žalobkyne na platenie nájomného za požadované obdobie, žalovaný si týmto v zmysle ust. § 580 Občianskeho zákonníka započítava voči pohľadávke žalobkyne titulom tvrdeného nezaplateného nájomného svoju pohľadávku vo výške 600,- Eur na vrátenie kaucie, v dôsledku čoho pohľadávka žalobkyne vo výške 600,- Eur voči žalovanému zaniká, pričom dlžná suma tak po započítaní vzájomných pohľadávok predstavuje iba sumu vo výške 900,- Eur. Žalovaný predkladá potvrdenie o zaplatení kaucie.

V súvislosti so skončením nájmu ďalej žalovaný poukazuje na to, že súd prvej inštancie ho zaviazal na zaplatenie nájmu za obdobie piatich mesiacov od marca 2021 do júla 2021 po 300,- Eur mesačne, teda v celkovej výške 1.500,- Eur, čo však žalovaný považuje za nesprávne. V prípade prezumpcie platnosti okamžitého skončenia nájomného vzťahu mal nájom skončiť dňom 20.07.2021, kedy mu žalobkyňa znemožnila akýkoľvek prístup do predmetu sporu, teda tento už od uvedeného času žiadnym spôsobom nevyužíval. Z uvedeného dôvodu, žalovaný považuje postup súdu prvej inštancie, ktorý ho zaviazal na náhradu nájomného za celý mesiac júl 2021 za nesprávny, kedy ukončenie užívania predmetu sporu nielenže súd nezisťoval ale ani pri výpočte dlžného nájomného nezohľadnil. S poukazom na uvedené, žalovaný má za to, že žalobkyňa nemohol vzniknúť nárok na zaplatenie nájmu za celý mesiac júl 2021, a preto tento nárok priznaný súdom považuje za neoprávnený.

Žalovaný navrhuje, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutej časti zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Žalovaný rovnako navrhuje, aby v prípade vyhovenia jeho odvolaniu súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci priznal žalovanému aj nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

6. Žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu uviedla, že rozsudok považuje v celom rozsahu za správny a presvedčivý. Má za to, že súd prvej inštancie sa správne a úplne vysporiadal so žalobou, keď túto v plnom rozsahu zamietol. Nespornou skutočnosťou je, že medzi žalobkyňou a žalovaným bol založený nájomný vzťah, dohodnutý na dobu určitú, a to do 31.03.2022. Nespornou skutočnosťou je, že žalovaný sa dostal do omeškania s platením dohodnutého nájomného začiatkom roka 2021, ako aj to, že žalovaný nezaplatil nájomné za mesiace marec až júl 2021 (kedy došlo k odstúpeniu od zmluvy) v celkovej výške 1.500 Eur. Žalobkyňa, ukončila nájomný vzťah písomným odstúpením od nájomnej zmluvy, a to listom zo dňa 20.07.2021. Okamžité odstúpenie od nájomnej zmluvy žalobkyňa odôvodnila sústavným a dlhodobým porušovaním nájomnej zmluvy a vyzvala žalovaného na vypratanie a odovzdanie predmetu nájmu. Žalovaný písomné ukončenie nájomnej zmluvy formou okamžitého odstúpenia od nájomnej zmluvy prevzal dňa 28.07.2021.

Žalovaný predmet nájmu napriek viacnásobným výzvam nevypratával. Žalovaný tvrdil, že ku dňu jednostranného skončenia nájomného vzťahu zo strany žalobkyne nedlhoval na nájomnom. Uvedené tvrdenie je výlučne predmetom jeho fabulácie. Žalobkyňa žalovaného viackrát vyzvala na zaplatenie dlžného nájomného, čo ostalo však bezvýsledné a žalovaný sa napriek prosbám a upozorneniam trvalo vyhýbal svojej platobnej povinnosti, resp. žalobkyňu zavádzal, správal sa neúctivo a posmešne. Žalovaný dňa 12.07.2021 po obdržaní písomnej výzvy uhradil dvojmesačné nájomné vo výške 2x 300 Eur za mesiac január 2021 a február 2021 a prisľúbil žalobkyňu v prítomnosti svedkov, že zaplatí zvyšné

zaostalé nájomné, čo sa nestalo. Žalobkyňa si je plne vedomá všetkých svojich vyhlásení a celkom určite nikdy s odpustením nájomného tvrdeným zo strany žalovaného nesúhlasila. Tvrdenia žalovaného, že mu žalobkyňa odpustila 5-mesačné nájomné je nepravdivé a žalobkyňa má za to, že žalovaný týmto ničím nepodloženými a neopodstatnenými tvrdeniami o údajnom neoprávnenom odbere elektriny z elektromeru iba umelo oddŕaľoval povinnosť úhrady svojho nedoplatku. Žalovaný ku dňu odstúpenia od zmluvy žalobkyňou dlhoval na nájomnom sumou vo výške 1.500 Eur, a teda dôvod na okamžité ukončenie nájomného vzťahu bol dôvodný a daný a rovnako aj finančný nárok žalobkyne na zaplatenie zaostalého nájomného.

Medzi žalobkyňou a žalovaným žiadna dohoda o zmene platobných podmienok k predmetu nájmu nikdy nebola uzavretá, a teda takýto úkon nemohol byť predmetom úspešného dokazovania, súd prvej inštancie poukázal aj na to, že právny úkon, ktorého existencia potvrdená nebola (t.j. bol len tvrdeným zo strany žalovaného), nebol učinенý v predpísanej forme, je absolútne neplatný. Z uvedeného je nutné odvodíť, že žalobkyňou uplatnený nárok na zaplatenie zaostalého nájomného je daný.

Žalobkyňa poukazuje na to, že žalovaný počas celého júla 2021 mal prístup k predmetu nájmu (odstúpenie od zmluvy žalovaný na pošte prevzal až dňa 28.07.2021) a bola mu poskytnutá trojdňová lehota na vypratanie predmetu nájmu, t.j. do 31.07.2021), nakoľko mu žalobkyňa chcela umožniť dobrovoľné vypratanie a odovzdanie predmetu nájmu, čo však žalovaný arogantne odmietol, predmet nájmu nevypratol a kľúče k nemu nevrátil, t.j. de facto celý mesiac mal k nemu prístup a teda jeho argumentácia o neoprávnenosti nájomného za mesiac júl v plnej výške je neopodstatnená a absurdná. Žiada odvolací súd, aby napadnutý rozsudok potvrdil ako vecne správny a zaviazal žalovaného k náhrade trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

7. Žalovaný v replike uviedol, že žalobkyňa v podanom vyjadrení neuvádza žiadne nové skutočnosti, ku ktorým by žalovaný považoval za potrebné sa vyjadriť, keďže ku všetkým relevantným skutočnostiam sa už vyjadril v odvolaní, a preto sa v celom rozsahu pridŕžiava svojho odvolania a navrhuje, aby odvolací súd rozhodol v zmysle jeho odvolacieho petítu.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 Civilného sporového poriadku), oprávneným subjektom – stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 Civilného sporového poriadku), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie prípúšťa (§ 355 ods. 1 Civilného sporového poriadku), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 365 Civilného sporového poriadku) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b), e), f), h) Civilného sporového poriadku), preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch v medziach daných rozsahom (§ 379 Civilného sporového poriadku) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku), s prihliadnutím ex offio na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré nezistil (§ 380 ods. 2 Civilného sporového poriadku), súc pritom viazaný skutkovým stavom, ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 Civilného sporového poriadku), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bol oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke odvolacieho súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 v spojení s § 378 ods. 1 Civilného sporového poriadku) a dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné priznať úspech, keďže rozsudok súdu prvej inštancie je v napadnutých výrokoch vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie (§ 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

Predmetom konania na súde prvej inštancie bol nárok žalobkyne voči žalovanému na zaplatenie sumy 1.500,- Eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 8% ročne zo sumy 300,- Eur od 26.02.2021 do zaplatenia, 8% ročne zo sumy 300,- Eur od 26.03.2021 do zaplatenia, 8% ročne zo sumy 300,- Eur od 26.04.2021 do zaplatenia, 8% ročne zo sumy 300,- Eur od 26.05.2021 do zaplatenia, 8% ročne zo sumy 300,- Eur od 26.06.2021 do zaplatenia, paušálnu náhradu nákladov vo výške 40,- Eur a trov konania. Súd prvej inštancie už právoplatnými výroky I. rozsudku konanie v časti úrokov z omeškania zastavil a III. vo zvyšnej časti žalobu zamietol (§ 367 ods. 2 veta druhá Civilného sporového poriadku) a napadnutým výrokom II. žalobe vyhovel a uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.500 eur s príslušenstvom a výrokom IV. žalovanému uložil povinnosť zaplatiť náhradu trov konania 95%. Vzhľadom na rozsah a dôvody odvolania žalovaného je predmetom odvolacieho konania posúdiť, či procesným postupom súdu prvej inštancie došlo k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces, či súd

prvej inštancie vykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností a či súd prvej inštancie dospel k správnym skutkovým zisteniam a či vec správne právne posúdil.

Podľa § 387 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Ustanovením § 387 ods. 2 Civilného sporového poriadku je odvolaciemu súdu daná možnosť vypracovania tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia. Možnosť vypracovania takéhoto odôvodnenia je podmienená tým, že odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožní s dôvodmi napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie a to po skutkovej ako aj právnej stránke; ak sa odvolací súd čo i len čiastočne nestotožní s týmito závermi, neprichádza do úvahy vypracovanie skráteného odôvodnenia. Môže síce doplniť dôvody uvedené v rozhodnutí súdu prvej inštancie, toto doplnenie však nemôže byť v rozpore so závermi súdu prvej inštancie, môže ho iba dopĺňať v tom zmysle, že závery odvolacieho súdu iba podporia odôvodnenie súdu prvej inštancie. Odvolací súd je zároveň povinný vysporiadať sa v odôvodnení rozhodnutia s podstatnými tvrdeniami v odvolaní, pričom za podstatný argument je potrebné považovať taký argument, ktorý má vecnú súvislosť s prejednávanou vecou a zároveň je takej povahy, že v prípade jeho preukázania môže priniesť priaznivejšie rozhodnutie pre odvolateľa.

Odvolací súd v zmysle ustanovení § 379 a § 380 Civilného sporového poriadku viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania sa plne stotožnil s rozhodnutím súdu prvej inštancie, keďže jeho argumentácia bola vecne správna, objektívna, presvedčivá. Mal za to, že všetky dôvody, ktoré žalovaný uvádzal v odvolaní, vyriešil už súd prvej inštancie v preskúmanom rozsudku, pričom rozhodnutia súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu nie je možné posudzovať izolovane, pretože prvoinštančné a odvolacie konanie tvoria jeden celok.

Pretože odvolací súd preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobkyňou tvrdeného nároku, ktorý vo vyčerpávajúcom rozsahu vykonal dokazovanie potrebné na posúdenie uplatneného nároku, výsledky dokazovania jednotlivé i vo vzájomných súvislostiach dôkladne a správne vyhodnotil, pričom i podľa odvolacieho súdu dospel k správnym skutkovým zisteniam, a pretože v celom rozsahu zdieľa i jeho právny záver vo veci, keď vec i správne právne posúdil, s poukazom na ustanovenie 387 ods. 2 Civilného sporového poriadku odvolací súd odkazuje na správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia preskúmaného rozsudku. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od týchto záverov súdu prvej inštancie odchýliť, a preto nemôže dať za pravdu odvolateľovi. Na zdôraznenie správnosti záverov súdu prvej inštancie sa potom žiada dodať už len nasledovné:

Žalovaný podal odvolanie z dôvodov podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. b), e), f) a h) Civilného sporového poriadku.

Žalovaný argumentoval tým, že závery súdu prvej inštancie sú nesprávne, arbitrárne, predčasné.

Odvolací dôvod podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku je naplnený vtedy, ak nesprávny procesný postup súdu, znemožňujúci strane realizáciu jej práv, dosiahne určitú intenzitu, ktorá odôvodní záver o tom, že celé konanie sa nejaví ako spravodlivé, pričom konkrétne pochybenie súdu musí byť hodnotené v kontexte celého konania.

V zmysle ustanovenia § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku rozsudok musí obsahovať odôvodnenie, pretože povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva strany na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vysporiada i so špecifickými námietkami strán. Odôvodnenie písomného vyhotovenia rozhodnutia súdu musí obsahovať výklad opodstatnenosti, pravdivosti, zákonnosti a spravodlivosti výroku rozhodnutia. Súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia musí vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal; niet v ňom miesto pre dohady a domnienky. V odôvodnení rozhodnutia súd teda uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil, ktoré dôkazy v konaní vykonal a ako ich vyhodnotil, zistený skutkový stav a právne posúdenie veci, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Zákonom požadované riadne a presvedčivé odôvodnenie písomnej formy rozhodnutia súdu je nielen formálnou požiadavkou, ktorou sa má zamedziť vydaniu obsahovo nezdôvodnených, nepresvedčivých alebo neurčitých a nezrozumiteľných rozhodnutí, ale má byť v prvom rade prameňom poznania úvah súdu, tak v otázke zisťovania skutkového stavu veci, ako aj v právnom posúdení veci. Inak povedané, účelom odôvodnenia rozhodnutia je predovšetkým preukázať jeho správnosť a odôvodnenie súčasne musí byť i prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydávaní rozhodnutí, t. j. musí byť preskúmateľné.

Preskúmaním veci odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie týkajúce sa žalovaným v odvolaní namietaných skutočností je vyčerpávajúco, správne skutkovo a právne zdôvodnené a zodpovedá všetkým požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery primerane vysvetlil. Z odôvodnenia jeho rozhodnutia nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Samotný fakt, že sa žalovaný s dôvodmi uvedenými v rozhodnutí súdu prvej inštancie nestotožňuje ešte neznamená, že závery v ňom obsiahnuté nie sú správne. Súd prvej inštancie totiž zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré žalobe vyhovel.

Ďalej žalovaný v odvolaní namietal, že súd prvej inštancie nedostatočne zistil skutkový stav, pretože zamietol návrh žalovaného na výsluch svedkov.

Podstata odvolacieho dôvodu podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. e) Civilného sporového poriadku spočíva v takej skutočnosti, že ak strana sporu navrhla vykonanie dôkazov, ktoré boli spôsobilé preukázať právne významnú skutočnosť pre rozhodnutie vo veci samej a súd ich nevykonal, vzniká nedostatok v skutkových zisťeniach, ktoré treba odstrániť.

Podľa Článku 8 Civilného sporového poriadku strany sporu sú povinné označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podpísať svoje tvrdenia dôkazmi, a to v súlade s princípom hospodárnosti a podľa pokynov súdu.

Vo vzťahu k odvolacej argumentácii žalovaného, v ktorej namietal okolnosť, že súd prvej inštancie nevykonal žalovaným navrhnutý dôkaz výsluchom svedkov za účelom preukázania skutočnosti, že medzi stranami existovala dohoda o odpustení nájomného v rozsahu nájomného za 5 mesiacov, považuje odvolací súd za potrebné ako prvoradé uviesť, že dokazovanie je možno vymedziť ako osobitnú činnosť súdu zameranú na získavanie poznatkov o veci, ktorá je predmetom súdneho konania. Povinnosť navrhnúť alebo označiť dôkazné prostriedky je v sporovom konaní povinnosťou strán, ktorá im bola všeobecne uložená v ustanovení § 132 ods. 1 v spojení s § 185 Civilného sporového poriadku. Ide o povinnosť tej zo strán, ktorá tvrdí skutočnosť, ktorá má byť v konaní preukázaná. Povinnosť strán tvrdiť určité potrebné skutočnosti v sporovom konaní ovládanom prejednávacou zásadou sa nazýva

povinnosť tvrdenia a vzťahuje sa vždy na konkrétnu skutočnosť stranou uvádzanou. V prípade, že ju strana splnila, platí, že uniesla bremeno tvrdenia. Existencia tvrdenej skutočnosti podmieňuje existenciu dôkaznej povinnosti, teda povinnosti strany označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Dôkazným bremenom sa rozumie zodpovednosť strany za to, že v konaní neboli preukázané jej tvrdenia, a že z tohto dôvodu muselo byť rozhodnuté o veci samej v jej neprospech. Zmyslom dôkazného bremena je umožniť súdu rozhodnúť o veci samej i v prípadoch, kedy určitá skutočnosť, významná podľa hmotného práva pre rozhodnutie o veci, nebola pre nečinnosť strany preukázaná (resp. objektívne nemohla byť preukázaná) a kedy výsledky zhodnotenia dôkazov neumožňujú súdu prijať záver ani o pravdivosti tejto skutočnosti, ani o tom, že by táto skutočnosť bola nepravdivá. Dôkazné bremeno ohľadne určitých skutočností leží potom na tej strane, ktorá z jej existencie vyvodzuje pre seba priaznivé právne dôsledky; ide o tú stranu, ktorá existenciu týchto skutočností tiež tvrdí.

Z obsahu spisu vyplýva, že žalovaný v podaní označenom – Vyjadrenie žalovaného k vyjadreniu žalobcu doručeného súdu dňa 26.10.2021 zo dňa 25.11.2021 navrhol vykonať dôkaz výsluchom svedkov F. C. a G. H. so zdôvodnením, že ako zákazníci prevádzky si vypočuli komunikáciu žalovaného so žalobkyňou ohľadom odpustenia nájomného. Súd prvej inštancie návrh na vykonanie dôkazu výsluchom svedkov F. C. a G. H. zamietol uznesením na pojednávaní 21.2.2022 s odôvodnením, že svedkovia mali dosvedčiť existenciu ústnej dohody medzi zmluvnými stranami o odpustení dlhu, nakoľko pre odpustenie dlhu ust. § 574 ods. 1 Občianskeho zákonníka vyžaduje písomnú formu, súd navrhnuté dokazovanie považoval za nadbytočné.

O tom, ktoré z navrhnutých dôkazov budú vykonané, rozhoduje vždy súd a procesný predpis strane priznáva právo vykonať určitý dôkaz navrhnuť. To znamená, že súd nie je viazaný návrhmi strán na vykonanie dokazovania a ani nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Nevykonanie všetkých navrhnutých dôkazov nie je vadou spôsobujúcou strane odhľad možnosti konať pred súdom. Súd prvej inštancie správne nevyhovел návrhu žalovaného na vykonanie dôkazu výsluchom svedkov F. C. a G. H., keď vykonanie tohto dôkazu považoval za nadbytočné. Odvolací súd preskúmaním odvolacej námietky žalovaného dospel v zhode so súdom prvej inštancie k záveru, že výsluch navrhnutých svedkov F. C. a G. H. nemohol žiadnym spôsobom ovplyvniť zistený skutkový stav vyplývajúci z dovtedy vykonaných dôkazov, nebol spôsobilý preukázať právne významné skutočnosti pre rozhodnutie vo veci samej, a preto by bolo vykonanie tohto dôkazu nadbytočné. Zo skutkových zistení totiž bez pochybností vyplynulo, že žalovaným tvrdená dohoda so žalobkyňou o odpustení nájomného mala byť v ústnej forme, pričom ust. § 574 OZ vyžaduje písomnú formu. Z dôkazov vykonaných súdom prvej inštancie bolo bezpečne preukázané, že žalovaný neuniesol dôkazné bremeno na preukázanie svojho tvrdenia, že medzi stranami existovala dohoda o odpustení dlhu na nájomnom. Súd prvej inštancie preto svojím postupom žalovaného nevytlúčil z realizácie procesného práva navrhovať dôkazy, ktoré im procesný predpis priznáva a správne tento návrh na doplnenie dokazovania ako nadbytočný zamietol. Odvolacia námietka žalovaného, že súd prvej inštancie nevykonal navrhnutý dôkaz potrebný na zistenie rozhodujúcich skutočností, je tak neopodstatnená.

Ďalej žalovaný v odvolaní namietal, že súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil výsledky vykonaného dokazovania, keďže nezisťoval na základe akého právneho dôvodu žalovaný nájom neplatil a prečo sa žalobkyňa nedomáhala zaplataenia nájmu už skôr.

Odvolacím dôvodom podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. f) Civilného sporového poriadku možno napadnúť výsledok činnosti súdu pri hodnotení dôkazov, na ktorého nesprávnosť je možné usudzovať len zo spôsobu, ako k nemu súd dospel. Ak nie je možné súdu prvej inštancie v tomto smere vytknúť žiadne pochybenie, nie je možné ani polemizovať s jeho skutkovými závermi.

Podľa § 191 Civilného sporového poriadku dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo (ods. 1). Vierohodnosť každého vykonaného dôkazu môže byť spochybnená, ak zákon neustanovuje inak (ods. 2).

Hodnotenie dôkazov v zmysle ustanovenia § 191 Civilného sporového poriadku je činnosť súdu, pri ktorej hodnotí vykonané procesné dôkazy z hľadiska ich pravdivosti a relevantnosti pre rozhodnutie. Pri hodnotení dôkazov súd v zásade nie je právnymi predpismi obmedzovaný v tom, ako má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa teda zásada voľného hodnotenia dôkazov. Hodnotiacia úvaha súdu pritom ale nie je svojvoľná, súd musí vychádzať zo všetkého, čo vyšlo v konaní najavo. Tieto skutočnosti musí súd rešpektovať a musí správne určiť ich vzájomný vzťah. Pritom súd nie je viazaný žiadnym poradím významu a dôkaznej sily jednotlivých dôkazov.

Za skutkové zistenia, ktoré nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní, sa rozumie taký výsledok hodnotenia dôkazov súdom, ktorý nezodpovedá postupu vyplývajúceho z ustanovenia § 191 ods. 1 Civilného sporového poriadku, podľa ktorého súd hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, vrátane toho, čo uviedli strany. Nesprávne hodnotenie dôkazov by bolo možné vytknúť súdu prvej inštancie v prípade, ak by zoberal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán nevyplývali, alebo inak nevyšli v konaní najavo, prípadne, že by si nepovšimol rozhodné skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli v konaní najavo, prípadne preto, že pri hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov strán alebo vyšli najavo inak z hľadiska ich závažnosti, zákonnosti, pravdivosti alebo vierohodnosti je logický rozpor, alebo ak hodnotenie dôkazov odporuje hore uvedenému zákonnému ustanoveniu. Ak nie je možné súdu v tomto smere vytknúť žiadne pochybenie, nie je možné ani polemizovať s jeho skutkovými závermi.

V prejednávanej veci bola spornou a odvolaním žalovaného nastolenou otázkou či žalovaný preukázal, že požiadavka žalobkyne na zaplatenie nájomného za 5 mesiacov je opodstatnená. Závery súdu prvej inštancie o tejto otázke považuje odvolací súd za dostatočné. Žalovaným tvrdené odpustenie dlhu na nájomnom žalobkyňou nebolo preukázané a odvolací súd poukazuje na odôvodnenie preskúmaného rozsudku súdu prvej inštancie v odsekoch 27. a 28., v ktorých sú uvedené výsledky vykonaného dokazovania a závery z nich plynúce.

Bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno vystihuje aktuálnu skutkovú a dôkaznú situáciu konania. V priebehu sporu sa môže meniť, teda môže dochádzať k jeho prerozdeleniu. Prisudzovanie hodnoty pravdivosti konkrétnemu dôkazu predpokladá, že sudca takýto dôkaz posudzuje najskôr izolovane z hľadiska vierohodnosti toho, kto ho podáva a či správa sama osebe (svedecká výpoveď) je svojím obsahom pravdepodobná, alebo nie. Predovšetkým sa totiž žiada konštatovať, že odvolací súd nemal dôvod nesúhlasit' s podstatou argumentácie použitej súdom prvej inštancie na podporu ním zvoleného spôsobu rozhodnutia (čím treba rozumieť nutnosť stotožnenia sa s tými dôvodmi, pre ktoré bolo podľa súdu prvej inštancie treba žalobe vyhovieť). Predpokladom zamietnutia žaloby (čo žiadal žalovaný) by totiž bolo preukázanie žalovaným tvrdenej skutočnosti existencie dohody o odpustení nájomného. Žalobkyňa existenciu takejto dohody poprela a následne žalovaný nepreukázal existenciu zákonom vyžadovanej písomnej dohody o odpustení dlhu. Na tomto závere nemôžu nič zmeniť opakované tvrdenia žalovaného, prečo neplatil nájomné v žalovanom období. Z uvedených dôvodov odvolací súd neprihliadol k námietke žalovaného o nesprávnom vyhodnotení dôkazov.

V prejednávanej veci odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie vykonané dokazovanie vyhodnotil v zmysle zásad upravených v citovanom ustanovení § 191 ods. 1 Civilného sporového poriadku. Odvolací súd je zhodne so súdom prvej inštancie názoru, že v danej veci bolo podstatnou skutkovou okolnosťou tvrdenie žalovaného o tom, že žalobkyňa nič nedlhuje, pretože mu dlh odpustila. Je opäť treba zhodne so súdom prvej inštancie konštatovať, že obrana žalovaného v tomto smere bola neopodstatnená, ako precízne a vyčerpávajúco vysvetlil súd prvej inštancie v odôvodnení preskúmaného rozsudku. Odvolacia námietka žalovaného o nesprávnom zistení skutkového stavu súdom prvej inštancie je tak nenáležitá.

Žalovaný vytykal súdu prvej inštancie skutočnosť, že nezisťoval či nedošlo k prípadnému započítaniu spôsobenej škody titulom nespotrebovanej elektrickej energie s pohľadávkou na zaplatenie nájmu za sporné obdobie. Zároveň tvrdil, že žalobkyni zaplatil kauciu 600 Eur, ktorú je žalobkyňa povinná vrátiť a preto dlžná suma je 900 Eur.

Podľa § 366 písm. d) Civilného sporového poriadku prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Koncepcia odvolacieho konania v civilnom spore vychádza z tzv. neúplného apelačného systému, čo znamená, že právo odvolateľa použiť v odvolacom konaní prostriedky procesného útoku alebo procesnej obrany, ktoré strana neuplatnila v konaní pred súdom prvej inštancie, je obmedzené. Strany sporu mali totiž v priebehu konania pred súdom prvej inštancie niekoľko príležitostí tieto prostriedky použiť a súdom prvej inštancie boli poučené o sudcovskej koncentrácii konania. Odvolacia argumentácia v podobe nových skutočností a dôkazov je preto prípustná len za splnenia zákonom taxatívne stanovených podmienok. Právo na uplatnenie prípadných novôt je pritom podmienené nezavinením doterajšieho nepoužitia týchto skutočností a dôkazov. Je teda povinnosťou odvolateľa preukázať, že nové prostriedky procesného útoku a procesnej obrany, ktoré uvádza až v odvolacom konaní, nemohol v doterajšom priebehu konania použiť bez svojej viny. Žalovaný pritom žiadne takéto dôkazy nepredložil a ani netvrdil, že ich prostriedok procesnej obrany spočívajúci v skutkovom tvrdení o existencii započítania z uvádzaných dôvodov nemohol použiť v konaní pred súdom prvej inštancie. Keďže zákonom predpísané predpoklady pre úspešné uplatnenie novôt v odvolacom konaní neboli splnené, odvolací súd na predmetné skutkové tvrdenie žalovaného nemohol prihliadnuť. Vychádzal preto len z výsledkov dokazovania vykonaného v konaní pred súdom prvej inštancie.

Napokon žalovaný v súvislosti so skončením nájmu namietal, že v prípade prezumpcie správnosti okamžitého skončenia nájmného vzťahu dňom 20.7.2021, žalobkyni nemohol vzniknúť nárok na zaplatenie nájmu za celý mesiac júl 2021, a preto je priznaný nárok neoprávnený.

Súd prvej inštancie sa touto skutočnosťou zaoberal a vychádzal zo skutočnosti, že žalovaný netvrdil ani nepreukazoval, kedy priestor reálne prestal užívať, či to bolo k 20.7.2021 alebo ho vypratal neskôr. Uvedené závery treba považovať za správne, žalovaný pred súdom prvej inštancie a ani v odvolacom konaní netvrdil, odkedy reálne prenajatý priestor neužíval, preto odvolacia námietka je neopodstatnená.

K odvolaciemu dôvodu podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. h) Civilného sporového poriadku o nesprávnom právnom posúdení vecí odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav, dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

Výsledky dôkaznej verifikácie všetkých právne relevantných dôkazných prostriedkov, ktoré boli potrebné k zisteniu skutkového stavu a vyplývajú z obsahu spisu, viedli k záveru súdu prvej inštancie, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni odplatu za užívanie nebytového priestoru v sume 1.500 Eur za obdobie užívania od marca 2021 do júla 2021 po 300 Eur mesačne. Zároveň okrem istiny súd prvej inštancie priznal žalobkyni aj úroky z omeškania v zmysle príslušnej zákonnej úpravy. Polemika o nesprávnosti súdom prvej inštancie vyslovených právnych záverov pre nezohľadnenie právnej argumentácie strany sporu, sama o sebe nie je presvedčivou bázou pre konštatovanie vecnej nesprávnosti rozsudku súdu prvej inštancie. Súd prvej inštancie vec vo vyhovujúcom výroku rozsudku súdu prvej inštancie správne právne posúdil.

V súvislosti so žalovaným prejavom nespokojnosti s preskúvaným rozsudkom vo vyhovujúcom výroku odvolací súd poukazuje na stabilnú rozhodovaciu činnosť Ústavného súdu SR, podľa ktorej nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok (napr. II. ÚS 4/97, II. ÚS 3/97). Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a bez znakov arbitrárnosti (napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05, I. ÚS 140/2017). Žalovaný v odvolaní vychádza z odlišných skutkových záverov než súd prvej inštancie a robí z vykonaných dôkazov vlastné právne závery týkajúce sa nároku žalobkyne na zaplatenie odplaty za užívanie nebytového priestoru. Odvolacie námietky žalovaného ohľadne nepreskúmateľnosti rozsudku súdu prvej inštancie, nevykonania navrhnutých dôkazov, nesprávnych skutkových a právnych záverov konštatovaných súdom prvej inštancie, vyhodnotil odvolací súd za nenáležité.

Ďalšie odvolacie argumenty žalovaného odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej za nerozhodné, bez potreby sa nimi osobitne vysporiadať. I podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov, súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04, II. ÚS 200/09 a podobne). Na ďalšiu irelevantnú odvolaciu argumentáciu zachádzajúcu podrobne do nadbytočných detailov, nespôsobilých privodiť úspech odvolaniu, preto odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

Odvolací súd preto rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom vyhovujúcom výroku II. (vrátane rovnako správneho výroku IV. o nároku na náhradu trov konania, ktoré inak odvolaním ani spochybnené neboli a v prípade ktorých ani odvolací súd nezistil žiadne zjavné dôvody ich nesprávnosti) podľa ustanovenia § 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku z dôvodu vecnej správnosti potvrdil.

O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovení § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 v spojení s ustanovením § 396 ods. 1 Civilného sporového poriadku, pričom v odvolacom konaní úspešnej žalobkyne priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v plnom rozsahu. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie osobitným uznesením po právoplatnom skončení veci.

Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak
sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP)